



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **I. M.**, zastoupeného JUDr. Lenkou Pavlovou, advokátkou se sídlem Palác Patium, Žitavského 496, Praha 5 – Zbraslav, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2003, čj. OAM-9788/VL-19-P06-2001, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Az 235/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2005, č. j. 7 Az 235/2003 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 11. 2003, čj. OAM-9788/VL-19-P06-2001, nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly jeho obavy z vyhrožování zabitím a jiného obtěžování ze strany neznámých soukromých osob. Podle žalovaného nebylo vyhrožování soukromými osobami způsobeno žalobcovou rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině nebo zastáváním určitých politických názorů; žalobce se stal obětí soukromých osob, které po něm vyžadovaly vydání disku s informacemi, jimiž však žalobce nedisponoval. Podle žalovaného nebyla prokázána příčinná souvislost mezi nevyšetřením žalobcových problémů státními orgány v zemi původu a jeho rasou, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých

politických názorů. Žalovaný uvedl, že jelikož stěžovatel neuvedl ani žádnou skutečnost vedoucí k závěru, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nejsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a obsáhle se vypořádal i s neexistencí překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2005, čj. 7 Az 235/2003 - 24, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že tvrzení žalobce v řízení o udělení azylu o vyhrožování ze strany soukromých osob, jež nebylo motivované žádnou skutečností podle § 12 písm. b) zákona o azylu, nelze považovat za azylově relevantní. Soud navíc poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce, které byly způsobilé zpochybnit hodnověrnost těchto jeho tvrzení. Žalobce měl ve svých výpovědích závažné rozpory již ve správním řízení, ačkoliv pohovory byly provedeny v relativně krátkém časovém období a rozpory tedy nelze vysvětlit obvyklým zapomináním. Údajné nebezpečí mučení nebo ponižujícího zacházení ze strany „zločinců“, jehož se žalobce obává v případě návratu do země původu, není samo o sobě zákonným důvodem pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť nepochází ze strany státní moci. Poukaz žalobce na nedemokratický průběh volební kampaně ve vlasti a na nelegální obchody politiků soud neshledal být řádně uplatněným žalobním bodem. Soud pro úplnost uvedl, že neprovedl dokazování správním spisem, výsledkem žalobce, ani nekonkrétně označenými informacemi České tiskové kanceláře, kterého se žalobce výslovně domáhal, neboť to shledal být nadbytečným s ohledem na žalobcem ve správním řízení uváděné důvody pro udělení azylu; napadené rozhodnutí žalovaného vychází z dostatečných podkladů žalovaného pro hodnocení. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a na základě výzvy soudu doplněné kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel se domnívá, že splnil podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu i pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatel tvrdí, že byl spojován s autorstvím novinových článků, které upozorňovaly na korupční jednání v místním přístavu. Stěžovatel dále uvedl, že útoky byly namířeny proti jeho osobě a že nemá možnost nalézt ve vlasti ochranu. Skutečnost, že popisované jednání pocházelo ze strany soukromých osob, neznamená, že stěžovateli nesvědčily důvody pro udělení azylu, neboť chování soukromých osob je těmito orgány podporováno či tolerováno. Stěžovatel je přesvědčen o propojení organizovaného zločinu a státní moci v zemi původu; zprávy o situaci v zemi původu žalobce pak rovněž zmiňující celou řadu problémů. Skutečnost, že stěžovatel nevyčerpal všechny opravné prostředky poté, co mu policie opětovně neposkytla pomoc, neznamená, že mu nepřísluší právo na udělení azylu. Možnost dovolat se ochrany u státních orgánů je podle stěžovatele pouze formální. S ohledem na případ stěžovatele bylo navíc možno usuzovat spíše na to, že i kdyby se obrátil se žádostí o poskytnutí pomoci na jiné orgány než na policii, nebyla by mu s největší pravděpodobností účinná ochrana poskytnuta. Stěžovatel se navíc pokusil své problémy řešit nejprve přesídlením v rámci země původu, když se odstěhoval k rodičům do N., a poté k přátelům do S.. Tlak na jeho osobu však vyústil v odchod do České republiky. Stěžovatel se dále domnívá, že se soud nesprávně posoudil otázku existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu; podle stěžovatele není možné vyloučit, že by překážka vycestování mohla být dána s ohledem na jednání soukromých osob; opačný výklad by byl podle stěžovatele byl v rozporu s mezinárodními úmluvami. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2005, čj. 7 Az 235/2003-24, byl zrušen a věc

vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu prvního stupně byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že důvody stěžovatele nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu; institut azylu slouží k ochraně osob v nejkrajnějších životních situacích a po vyčerpání všech prostředků nápravy v zemi původu. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel je přesvědčen, že splnil podmínky pro udělení azylu na území České republiky podle § 12 zákona o azylu, neboť je v zemi původu pronásledován ze strany soukromých osob požadujících po něm vydání disku s informacemi ohledně korupčního jednání v tamním přístavu a země jeho původu jej není schopná ochránit. K této námitce Nejvyšší správní soud ve shodě se žalovaným i se soudem prvního stupně poukazuje zejména na skutečnost, že v řízení o udělení azylu nebylo prokázáno, že by země původu odmítla stěžovateli poskytnout ochranu. Navíc nebyla prokázána souvislost tohoto jednání soukromých osob s některou skutečností zakládající pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. se žalobcovou rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či se zastáváním určitých politických názorů. Přesvědčení stěžovatele o tom, že i kdyby se pokoušel domoci ochrany v zemi původu, nebyla by mu tato ochrana poskytnuta, nelze považovat za dostačující pro možnost poskytnutí mezinárodní ochrany formou udělení azylu, neboť teprve bezvýsledná snaha nalézt ochranu v rámci země původu by umožňovala pokusit se hledat subsidiárně ochranu prostřednictvím institutu udělení azylu. Žalovaný i soud se v souzené věci dostatečně vypořádali s tím, že u stěžovatele nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu, neboť nebylo prokázáno, že by jednání soukromých osob bylo motivováno některou skutečností taxativně vymezenou zákonem o azylu a zakládající právo na udělení azylu. Soud i žalovaný se rovněž dostatečně zabývali otázkou existence vycestování a dospěli i podle názoru Nejvyššího správního soudu ke správnému závěru, že výše uvedené jednání soukromých osob nemůže založit překážku vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť takto formulovanou obavu z návratu do vlasti nelze podřadit pod žádnou v tomto ustanovení taxativně vymezenou skutečnost odůvodňující vyslovení překážky vycestování. Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu